

УДК 65.012.32

СКЛАДОВІ УСПІШНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Студ. В.А. Бурківська, гр. БЮ-1-14

Науковий керівник проф. Ю.В. Гончаров

Київський національний університет технологій та дизайну

Метою даного дослідження є визначення особливостей управління, які сприяють успіху та розквіту підприємства.

Завдання: 1) ознайомитись з науковцями, що працювали в даній сфері;

2) визначити складові менеджменту, що приводять до успіху.

Об'єкт дослідження. Методи та інструменти управлінського впливу на діяльність організації, що забезпечують досягнення планових показників ефективності діяльності підприємства.

Методи та засоби дослідження. Для реалізації мети було використано загальнонаукові методи: порівняльний аналіз, аналіз та синтез, історичний метод, наукової абстракції, системний та комплексний аналіз.

Результати дослідження. Будь-яке підприємство прагне досягнути максимальних результатів діяльності, але це виходить лише в тих, хто зумів сформулювати значний потенціал менеджменту в управлінні бізнес-моделлю. Керівництво підприємств іноді не усвідомлює необхідності управління бізнес-моделлю або помилково думає, ніби воно уже налагоджене. Це базується на тій практиці, при якій для управління бізнес-моделлю достатньо накопиченого досвіду.

Процеси управління належать до складних явищ. Теоретичну основу адміністративного менеджменту покладено в наукових працях А. Файоля, Л. Урвіка, Г. Черча, Дж. Муні, А. Рейлі та організації ідеального типу М. Вебера. Принципи управління викладено в сучасній концепції адміністративного управління [1].

Сьогодні питанням менеджменту надається особлива увага. В Україні, крім підготовки фахівців для виробництва, створені багаточисельні школи бізнесу та менеджменту, розвивається управлінська інфраструктура.

Управлінська діяльність – один із найважливіших факторів функціонування й розвитку підприємств в умовах ринкової економіки. Ця діяльність постійно удосконалюється у відповідності до об'єктивних вимог виробництва і реалізації товарів, складності господарських зв'язків, підвищення ролі споживача у формуванні техніко-економічних та інших параметрів продукції.

Якщо раніше успішним менеджером був той, хто швидше всіх реагував на зміну ситуації на ринку, то нині ним вважається спеціаліст, який не тільки активно реагує на зміни на ринку, але й сам змінює ринок, знаходить для свого підприємства нові ринки.

За останні кілька років обличчя українського менеджменту та української влади дещо змінилося. Наприклад, якщо раніше керівники діяли за принципом "виробництво передусім", то нині вони дедалі більшу увагу приділяють логістичній діяльності, що і досі залишається слабкою ланкою у вітчизняному управлінні. Керівники зазвичай відчували труднощі, імпортуючи нові прийоми. Тому Е. Абрагамсон рекомендує заохочувати "безсоромне позичання" ідей та прийомів, мати в організації "головного хранителя пам'яті" та наймати на роботу "генералістів" – людей, які мислять глобально. Водночас слід зазначити, що інтелектуальна еліта України сьогодні не має необхідної мотивації застосування наявних знань і професійних навичок у своїй державі, а відтак, на жаль, прагне реалізувати їх за кордоном [2].

На сьогодні, маємо слабку підготовленість керівників до управління галузями і підприємствами в умовах зміни організаційних форм і трансформації власності. Тим часом, у процесах роздержавлення, приватизації, реструктуризації, корпоратизації і акціонування підприємств перед вищим управлінським персоналом постає коло

принципово нових завдань. Вони стосуються як проблем і методів управління, так і відповідальності перед окремими соціальними групами і суспільством загалом.

Керівник-лідер має адаптуватися до різних ситуацій. Американські науковці Френч і Рейвен виділяють такі форми влади, які може застосовувати будь-який керівник (менеджер): влада, що базується на примусі; що базується на винагороді; законна; еталонна; дисциплінарна; інформаційна влада; критика підлеглим начальника [3].

Л. Кудряшова поділяє всіх керівників на регламентаторів, колегіалів, спринтерів, об'єктивістів, скигліїв, максималістів, організаторів та клопотунів. Володіючи формальною владою і правом формального лідера, умілий керівник не стане ним обмежуватись при застосуванні впливу на колектив, а згідно з власною оцінкою ситуації, своїм досвідом, знаннями, умінням вирішувати проблеми буде обирати ті методи і стилі управління, які він вважає найбільш ефективними в кожному конкретному випадку.

Системи управління, як складні системи мають властивості, які необхідно враховувати при постановці цілей і оцінці результатів діяльності менеджменту. Менеджер розробляє місію і стратегію, організаційну структуру, ставить цілі, визначає шляхи їх досягнення, управляє всіма процесами, які протікають в організації. Якість та ефективність діяльності будь-якого підприємства залежить від того, який професійний рівень самого менеджера, його конкурентоспроможність [4].

Під якістю менеджменту розуміють такі його характеристики, які: визначають придатність системи управління для роботи в складних ситуаціях; підтримують цілісність організації, стійкість та потребує стабільність її діяльності; забезпечують адаптивність організації до мінливого середовища.

Таким чином, ріст ефективності і якості менеджменту направлений на досягнення гнучкості й адаптивності системи управління, на консолідацію персоналу, інтеграцію ресурсів і цілеспрямованість діяльності, на інвестиційну привабливість, диверсифікацію виробництва, на підтримку системних властивостей підприємства.

Бурхливий розвиток виробництва, продуктивних сил та науки вимагає, для успішного управління господарською діяльністю, застосування творчого підходу, забезпечення широкого доступу до інформації і головне – впровадження інноваційних технологій.

Висновки. Отже, цілісна система адміністративного управління складається з двох взаємопов'язаних підсистем: система адміністративного управління організацією або організаційна система управління і система адміністративного управління персоналом або раціональна модель трудових відносин, що базується на ефективній системі оплати праці. Тому перед керівниками підприємствами та бізнесом стоїть завдання покласти їх в основу своєї управлінської діяльності.

Ключові слова: управління підприємством, складові успіху, фактори конкурентоспроможності.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Джон Фахи, Алан Смит. Стратегический маркетинг и ресурсный подход к фирме // Маркетинг и реклама. – 2010.;
2. Наседкіна Ю. Найміцніша зброя компанії: бренд / Ю. Наседкіна // Зб. наукових праць: Управління розвитком. – 2010.
3. Гончаров Ю.В. Підвищення конкурентоспроможності підприємств на регіональному рівні шляхом кластеризації. / Вісник ХНУ. №5. Том 3. 2010. – с. 25-28.
4. Федоряк Р.М., Худік О.О. Обґрунтування управлінських рішень у систем менеджменту підприємства / Електронний журнал. Технології та дизайн. № 3 (12). 2016 р. Режим доступу: <http://knutd.com.ua/publications/pdf/TD/2014-3/15.pdf>